

A félhivatalos *Budapesti Tudósító* jelenti: Illetékes helyről értesülünk, hogy a képviselőház elnöksége azon a nézeten van, hogy a képviselőház egybehívása az országot ért gyászra való tekintettel felette kívánatos. A képviselőháznak, amely tudvalevően a maga hatáskörében december 7-ig elnapolta magát, újból való egybehívására módot is nyújt a házszabályok 248. §-ának 2. pontja. Hogy a képviselőház egybehívását kérel-

mező iv az összes pártokból nyerjen név-aláírást, a képviselőház elnöke érintkezésbe szándékozik lépni a pártok vezetőivel, akiknek részéről esetleg felmerülő óhajtasokat készséggel teszi majd mérlegelés tárgyává. Ami a Ház ülésének napját illeti, erre nézve most pozitív dolog annál kevésbbé közölhető, mert az egybehívás napja a temetés idejéből, ennek előkészületeiből és még más egyébektől is függ.

Szeged gyásza.

Szerdán reggel óta gyászlobogó hirdeti a városi székházban a nemzet gyászáat. Reggel hét órától egy óra hosszat harangzúgás jelezte Szegeden, hogy a város közönsége fájdalmas szívvvel osztozik a nemzet közös gyászában.

Szerdán délelőtt 11 órakor rendkívüli tanácsülés volt a városházán. Az ülés megnyitása után felállt dr. *Somogyi* Szilveszter polgármester és a következő beszédet mondotta:

Tekintetes tanács! Az az országot gyászbaldöntő hír, hogy a mi jó királyunk meghalt, még az éj folyamán elterjedt városunkban, s a nagy idők nehéz napjainak leg súlyosabbjává tette azt az órát minden magyar ember számára. Elmult tehát egy hosszú, tartalmas élet, amelynek történetét ha megírják, általános és örök értékű lesz az, mert nemcsak nemzetek sorsa függött össze vele, hanem a legkülönbözőbb emberi érzelmek végleteinek hatalmas tömege. Mint uralkodó, igazán királyi volt, bölcsessége fölismerte a magyar nemzet súlyát és trónusának legerősebb oszlopává tette a népet, a mely lelkében szerette és szívében mindig hű volt hozzá. Egy uralkodó emléke után minden fáklyafény lobogásánál jobban világít népeinek boldogsága és szeretete; ha ezzel a csalhatatlan mértékkel mér a történelem, úgy elköltözött királyunk nagy uralkodó volt. De ami a nép szívéhez a magasan álló uralkodót még közelebb hozta, az a minden emberrel közös sors, annak minden emberi fájdalma és minden életöröme. Meg fogják róla írni, hogy az élet legnagyobb csapásait Isten akaratában megnyugvó erős lélekkel viselte el és magának tartotta azt, de minden örömet megosztotta népeivel. És ma, amikor a városháza harangja — amely annyi örömet és bánatot hirdetett már — megszólalt, hangja sohasem volt annyira bus, mint most. Benne zokogott Szeged város egész közönségének minden fájdalma. Mi csak azt tudjuk, hogy 1879-ben itt volt köztünk egy jó ember, ki a mi nagy katasztrófánkban velünk érzett, aki segítségünkre a világot megmozdította, aki életmet adott a szűkölködőknek, vigasztalást a lesújtottaknak, s aki, mert király is volt, teremtvő szavával új életre keltette a meghalt várost. Mi sokkal tartozunk örökre elköltözött jó királyunknak, a mi szívünket mélyebben sebezte a sors, mint másokét. A nagy, a fényes, a szertartásos királyi temetésen ott lesz valahol egy kis bus csoport a mi népünkben, a mi városunkból, — talán senki által észre nem véve s a kis csoport fog legbuzgóbban imádkozni az egek hatalmas urához, hogy hűséges szolgájának, szeretteihez költözött öreg, jószágos királyunknak adja meg az örök nyugalmat és boldogságot. A nagy temetésen az uralkodók részvétele lesz a legfőbb, a sarkított kisérő katonai gyászpompa lesz a legkáprázatosabb, a népnek résztvevő milliói a legimponálóbb, — de annak a kis bus csoportnak a könnyeseppjei lesznek a legbensőségesebbek, annak a fájdalom lesz a legmélyebb, mert szívből jön és égbe száll.

A városi tanács tagjai állva hallgatták végig a polgármester beszédét, amelynek vé-

geztével az országos gyász ügyében megteendő intézkedésekről tanácskoztak. A tanács felkérte a polgármestert, hogy a rendkívüli közgyűlés összehívása ügyében lépjen érintkezésbe dr. *Cicatricis* Lajos főispánnal.

A rendkívüli közgyűlés elé azt az indítványt terjeszti a tanács, hogy öfelsége halála alkalmából tizezer koronát osszanak szét a város szegényei között. Indítványozni fogják a közgyűlésnek, hogy öfelsége nevére alapítványt tegyen a város és készíttesse el a király szobrát. A rendkívüli közgyűlés fogja — a kormány intézkedése szerint — a temetésen való részvétel módozatait megállapítani. A rendkívüli közgyűlést az eddigiek szerint szombatra hívják össze.

Elhatározta a tanács, hogy a temetés utáni napig a nyilvános zenét a város egész területén betiltja. Tilos tehát a zene a színházban, moziban, vendéglőkben és kávéházakban. A színházban és moziban szerdán nem volt előadás, ugyancsak a temetés napján is zárva kell tartani ezeket a szórakozó helyeket. Szerdától a temetés napjáig csak komoly szinpad művek kerülhetnek bemutatásra, komoly zene kíséretében. A szünetek alatt a zene nem játszhat.

A temetés napján, abban az órában, amikor öfelségét utolsó útjára kísérik, Szegeden vallásfelekezeti különbség nélkül, minden templomban istentiszteletet tartanak. Erről a tanács átiratilag kéri fel az egyházközségeket. A temetés napján az iskolákban szünetelni fog a tanítás.

A polgármester arra kéri a kereskedőket, hogy kirakataikat lássák el gyászjelvényekkel és azokat csak a temetés után távolítsák el.

Dr. *Mennyey* László, a szegedi ítélőtábla elnökének rendelkezése az ítélőtáblán és a tábla körzetéhez tartozó törvényszékeken és járásbíróságokon szerdán nem tartottak tárgyalásokat.

A leigázott Nyugatrománia.

Bern, november 22. A *Times* a román hadsintér eseményeiről a következőket írja:

— A Falkenhayn-féle offenzíva az első pillanattól kezdve a harcban vetett erők érvényesülésétől függött. Mell-mell ellen harcoltak az ellenfelek és ami seithető volt, a központi hatalmak ereje érvényesült. A német, magyar és csztrák csapatok a Zsil völgyében előredolgozták magukat és a dombvidék pereméhez érve, most már a sikságra csaptak le. Az ellenséges hadvezetőség három irányból, a Zsil, a Matru és a Gilod völgyein át közeledik Krajovához és a románok mindenütt visszavonulóban vannak. Miután az ellenség két helyen is elvágta a krajovai turnszeverini vasuti vonalat, az Orsova alatt lévő román erők kelepcébe jutottak és soruk megpecsételtnek tekinthető.

A hadjárat tehát román földre helyező-

dött. A sik vidéken aligha fog az a román hadsereg megállani tudni, amely a hegyi átjárást sem tudta megtartani. A német-magyar erőknek megjelenése az alföldön *Nyugat-Románia elvesztését jelenti*. Az első támadások sikere után a román ellenállás, amely még több helyen tartja a határhegyeket, kénytelen lesz engedni és visszavonulni, mert a Romániába betört ellenség kelet felé is nagy nyomást fejt ki és a hátbatámadás veszedelme fenyegeti Színáját is.

Falkenhayn támadásai a vasuti összeköttetések gyors elvágását is célozzák és természetesen egyre jobban kiszélesítik a harcokat. Ellenséges tömegek fognak a szabad uton előrehömpölyögni és Bukarest ostroma kézenfekvő dolog.

Kétségtelen, hogy nem történik simán Nyugat-Románia feladása és a románok minden szabad erejükkel sietni fognak menteni, amit lehet. A román védelem Bukarest várműveire támaszkodik és innen fedezi a gyorsan segítségre siető erők felvonulását, melyek már utban vannak. Félő, hogy új német erők a Dunán átkelve, dél felől is beavatkoznak a küzdelembe.

Vilmos császár Woyrsch vezérezredeshez

Berlin, november 22. A *Wolff*-ügynökség jelenti a nagyfőhadiszállásról november 21-ről: A császár *Woyrsch* vezérezredes a következő kabinetrendelettel kinevezte az 51. számú sziléziai gyalogezred tulajdonosává:

Kedves Woyrsch vezérezredes! Amikor én Önt a háboru elején a sziléziai landwehr-hadtest élére állítottam, tudtam, hogy ennek a parancsnokságát nem bízhatnám jobb kezekre, mint sziléziai 6. hadtestem eddigi érdemes és hazájában általános becsülésnek örvendő parancsnokának kezére. A rábizott katonák bizalmától lelkesedve, súlyos és megörlő harcoknak hosszú során át, tulerőben lévő ellenséggel szemben a legragyogóbb módon szerzett Ön becsületet a porosz fegyvereknek. Az Ön bevált és félelmet nem ismerő vezetésének és kitartó vitézségének, amelyet átvitt az osztrák-magyar hadtesttel együtt harcoló német hadtestekre, a győzelmek egész sorozatát köszönhetjük. A Visztulán és Ivangorodnál való átkelése 1915. júliusában az orosz hadseregnek Lengyelországban való végleges leveretéséhez jelentékeny mértékben hozzájárult. Az Ön hadseregcsoportja most is rendületlenül áll szemben, a megszokott győzelemtől sugárzó arccal, ellenségeinkkel. Büszkén és hálással tiszteli Öntben a szép sziléziai haza határainak megvédőjét. Én ma a magam boldog és hálás elismerését azzal akarom különös nyomtatékkal kifejezni, hogy kinevezem Önt az 51. számú gyalogezred tulajdonosává. Ebben a vitéz ezredben, amelyet Ön még a béke idején ismert kiváló erényeiről, Szilézia fiai állandóan megőrizték harcias erényeik jó hírét. A Champagneban vívott téli csatában, Soucheznél és Frissenél és a Sommenak vértől átitatott földjén örökké tartó dicsőséget szerzett az ezred. Különös örömmre van tehát, hogy Önt ennek az ezrednek az élére állítsam, amely büszke lesz rá, hogy dicsőséges történetébe az Ön nevét is beiktathatja.

Nagyfőhadiszállás, november 21.

Vilmos r.

Gáz-izzótestek és tüvegengerek **Invert** és **Auer**gökre legjobb minőségben **FONYÓ SOMA**, világítási-vállalatnál, Kölcsei-utca 4. Telefon 165.